

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

AZ UKRÁN BETEG

*'Mr Bradley, I'm afraid, you are, what we doctors call
a „raving nutter'.*

Az ukrán beteg epitheton ornansát B-től kapta, és attól kezdve csak így hívtuk, az osztály és én. A mi betegünk aludni járt a suliba – már, ha beért.

Amolyan karinthys figura, aki ösztönösen érzi, a hely nem neki való, egyszerűen nem áll jól rajta. Néha benéz, magára ölt egy hevenyészett bérlet-arcot, körülnéz, sztoikusán megállapítja, hogy megint ugyanazt a filmet játsszák, ugyanazokkal a szereplőkkel, és továbbra is nagyon hosszú.

Talán beért volna többször, ha a 90 fokos testtartást kívánó ismeretszerzés helyett a büfében állva, egy kávé mellett fogadhatja a tanárokat lazán-komoly csevejre életről-halálról, de leginkább a butaság természetrajzáról.

Az ukrán beteg végigaludta az óráimat, négy évig hitte, hogy adreanalin-emelő helyzetekre (lásd bukásveszély vagy érettségi, ergó

stressz) van szüksége, hogy kihozza magából a legtöbbet, s mivel ez négy évig bejött, bízunk is benne eleitől fogva, helyesebben az eszében, és hagytuk aludni, mert valami rejtélyes módon, egy ismeretlen dimenzióban folyton ébren volt, olvasott, verset írt, és emlékezett az átaludt tananyagra, az egyszerűség kedvéért nevezzük így azokat, akikkel érdemes tölteni az időt ülve, állva, alva.

Nem tudhatta, hogy az álomlétből előbb vagy utóbb kipofoz minket a nagybetűs, de ezt most már fedje balladai homály, annyira abszurd, hogy mindezek után 89 százalékos emelt magyart csinált. Hja, a goethei istenek és az ő kedvenceik.

Többen, köztük ő maga, állítják, hogy mostanában bejár az egyetemre, és bár a hírnek elég sci-fi szaga van, többen tanulni is látták.

Ő lesz az alvó pszichológus, végigdől majd a pamlagon, a beteg odaül mellé, magától meséli búját-baját, néha megsimogatja a nagy gyógyító szelíd homlokát, s megnyugszik. Csendben, vigyázva, hogy ne reccsenjen a szék, ne csikorduljon az ajtó, kilép a rendelőből, és egyre könnyebbedő szívvel tér vissza őrizni a nagy varázsló álmát, mert az ukrán beteg tudja: csak az a jó beszélgetés, amelyik után a beteg lelkéről potyognak a kövek. Dream on...